

סגן רוט דני (מנחם)

3335965

בן מרים ואריה

נולד ב- כ"ג טבת תשכ"א 11.1.1961

התגייס לצה"ל ב- 14.8.1979

שרת בחטיבת גולני

נפל ב- ג' תמוז תשמ"ב 24.6.1982

במבצע שלום הגליל בלבנון.

רוט, דני (מנחם)

בן מרים ואריה, נולד ביום כ"ג בטבת תשכ"א (11.1.1961) בפרדס חנה. הוריו, ניצולי מחנות ההשמדה באירופה, עלו לארץ אחרי המלחמה והשתקעו בפרדס חנה. בהיות דני בן שנה אחת, עברה משפחתו לגור בנצרת עלית, ושם הוא גדל והתחנך. דני למד בבית הספר היסודי "חרמון", והמשיך את לימודיו בבית הספר המקצועי על-שם משה שרת במגמת מסגרות מכנית. הוא היה פעיל בשבט "הצופים" המקומי, הרבה

לסייר בארץ ולמד להכירה ולהאבה.

באוגוסט 1979 התגייס דני לצה"ל, ושירת בצנחנים. הוא עבר אימוני טירונות, קורס צניחה וקורס גלישה על צוקים והועלה תחילה לדרגת רב"ט ואחר-כך לדרגת סמל. בינואר 1981 סיים דני קורס קצינים. הוא הצטיין בתפקידיו כמפקד וכמדריך, עד שבפברואר 1982 נפצע קשה בתאונת דרכים. דני אושפז וחלפו שלושה חודשים עד שהחלים מפצעיו. עשרה ימים לפני שפרצה מלחמת שלום הגליל, הוא הוצב בחטיבת גולני. בגלל מצב בריאותו, לא הוצב דני כמפקד בחזית הקדמית, אלא כאחראי על מחלקת פינוי נפגעים.

ביום ג' בתמוז תשמ"ב (24.6.1982) היה דני עם יחידתו באיזור בחמדון בלבנון, כאשר פגז פגע בנגמ"ש שעליו פיקד. דני נהרג. בן 21 שנים הוא היה בנופלו.

אחרי שנהרג, הועלה דני לדרגת סגן.

הוא הובא למנוחות בבית הקברות הצבאי בנצרת-עלית.

דני השאיר אחריו הורים ואחות.

שר הביטחון כתב עליו במכתב תנחומים למשפחתו: "סגן מנחם רוט נתן את חייו למען מולדתו. הוא שירת כמ"מ פינוי בגדוד חי"ר. היה מקובל ואהוד על חייליו ביחידה. מילא את המוטל עליו בלא דופי, וגילה תושייה רבה ודבקות במשימה לאורך כל הדרך".

מפקד חטיבתו כתב עליו למשפחתו: "דני מילא את המוטל עליו בלא דופי. הוא היה מקובל על חייליו ומפקדיו בחטיבה". גם מפקד יחידתו כתב עליו למשפחתו: "דני פיקד למופת על פינוי הפצועים תחת אש אכזרית של האויב. הוא גילה דבקות במטרה, אמינות, יעילות ודאגה לפצועים. רוח לחימתו ודוגמתו האישית יזחו את חיילי היחידה ומפקדיה".

מבצע "שלום הגליל"

רקע

מבצע "שלום הגליל" - הרקע המדיני והצבאי

ב"מלחמת ההתשה הקטנה" בקיץ 1981 הפעיל פיקוד צפון עוצמת-אש גדולה הן בהפצצות חיל-האוויר והן בהפגזות ארטילריות של כוחות הפיקוד (כולל "תותחניו של רס"ן חדאד") במגמה לשתק את הפגזות המחבלים. אלא שהפגזות התותחים וה"קטיושות" של ארגוני המחבלים מצפון לנהר הליטאני לא פסקו, והסבל הרב, שנגרם לתושבי נהריה, קרית-שמונה ועשרות יישובים אחרים בגליל, בשהייה ממושכת במקלטים, חיוק את ההנחה אצל מקבלי ההחלטות בדרג המדיני והצבאי, כי רק במבצע צבאי-יבשתי רב-היקף יש סיכוי להרוס את תשתית המחבלים בדרום-לבנון, לפגוע בהם ובבסיסיהם ולהרתיק את אש הקטיושות מעבר לטווח "הקשת הארטילרית".

בחורף תשמ"ב - 1982 כבר הושלמו ההכנות המבצעיות והלוגיסטיות למבצע יבשתי גדול ומורכב ע"פ תוכנית "אודנים", וגם לוחמי חטיבת גולני למן המח"ט אל"מ ארווין לביא ועד אתרן הלוחמים, התכוננו בתכנון, בתדריך וב"תרגול על מודל" לקראת האפשרות כי יתקבל האישור לביצוע הפעולה; ובמקביל התאמנו שוב ושוב לוחמי הסייח ופלוגת ההנדסה לקראת פעולה לכיבוש מבצר הכפור, מעוז המחבלים.

גולני במבצע של"ג (יוני עד ספטמבר 1982)

במשך ארבעה חודשים, בחודשים יוני עד ספטמבר 1982, היו חיילי גולני שותפים למאמץ המתמשך של צה"ל לכתר את בירות, להדק את המצור עליה, לכבוש את שדה-התעופה והשכונות הדרומיות של בירות במגמה להביא לפינוי כוחות אש"ף בהנהגת יאסר ערפאת מחבירה הלבנונית. ב-15 ביוני חבר כוח הסמח"ט עם כוח המח"ט באזור כפר-סיל-דמור, ב-22 עד 25 ביוני נלחמו חיילי החטיבה בגזרת העיירה בחמדון (במסגרת הקרב על כביש בירות-דמשק) ואח"כ חדרו לגזרת שדה-התעופה. בחודשים יולי-אוגוסט 1982 התחלפו גדודי החטיבה בלחימה ובאחזקת גזרת נמל-התעופה; במהלך הידוק המצור על בירות והקדבות ל"שיפור עמדות" באזור נמל-התעופה והשכונות בורג'-אל-ברג'נה ואל-אזעני נפלו 9 מחיילי "גולני" ורבים נפצעו. ב-21 באוגוסט 1982 הוחל בתהליך פינוי המחבלים מבירות, וימייים אח"כ נבחר בשיר ג'מיל לנשיא לבנון, אלא שהנשיא הנבחר נהרג בהתפוצצות מטען חבלה במטה הפלנגת בבירות (14 בספטמבר 1982) ולמחרת נכנסו כוחות צה"ל ובתוכם גם חיילי "גולני" למערב בירות. ב-21.9.82 נבחר אמין ג'מיל לנשיא לבנון, וב-23.9.82 פונה צה"ל את מערב בירות. תם מבצע של"ג.

גולני- נתיבי קרבות

מלחמת "שלום הגליל"

הקרב בחמדון

אחת העוצבות ניסתה לפרוץ דרך עין דרעה לציר ביירות-דמשק, ולא הצליחה. כוחות העוצבה נסוגו מערכה וניסו לבצע את הפריצה בציר חילופי. הפעם הצליחו הכוחות להתקרב עד סמוך לעיירה בחמדון, היושבת על הציר עצמו. אחד הכוחות נתקע כארבעה ק"מ לפני הכפר כשהוא נתון לירי וצליפות מכפרי הסביבה וכאשר כוחות קומנדו סוריים טומנים לו מארבי נ"ט. העוצבה הזמינה כוחות חי"ר לאיזור, וגולני "הוקפצה" לצורך כך ממקום מושבה במבואותיה הדרומיים של ביירות.

בשעה 5 אחר הצהריים יצאו כוחות "גדעון" לדרך. חנסיעה ארכה כל שעות הלילה עד שתיים לפנות בוקר. הפקודה הראשונה תורתה לטפס רגלית, מהלך שלושה ק"מ, אל הכוח התקוע ולהביא לו אספקה, תחמושת, מזון וציוד רפואה. ה"קאדר" הרציני, כלומר נשיאת הצידים הכבדים על חגב, הוטל על חיילי הפלוגה המסייעת של הגדוד.

קובי:

"עלינו ברגל, עם ג'ריקנים ותחמושת וחיה קשה מאוד. מפקד העוצבה אפילו אמר בקשר למג"ד: 'יפה מאוד, בזמני לא היו עושים את זה כל כך טוב'. קיבלו אותנו שם בשמחה. חילצנו ארבעה פצועים ועוד שלושה הרוגים, וחורדנו אותם למטה".
אבשלום, הסמג"ד:

"המקום היה זרוע בצלפים, ירי סורי וארטילריה. אירגנו מים, מזון ודלק על מינשאים. לא האמנתי שחייל יכול להעמיס כל כך הרבה על גבו, ממש משקל אדיר. וכך, תחת חיפוי ארטילריה וטנקים, טיפסנו למעלה".

בבוקר יום רביעי חברו נגמ"שים וטנקים לכוח החטיבה, לאחר שטיהרו את אחד הכפרים המטרידים בסביבה. למחרת, יום חמישי בשעות המוקדמות של הבוקר, החלה כל החטיבה לנוע בדרכה לאירת הלחימה. משימתה: לחבור לגדוד "גדעון" ומשם לפתח התקפה על גבעה שולטת נוספת צפונה. הכוונה היתה לעקוף את הכפרים שבדרך: מנצורי, ויטלון ובחמדון, ולהשאיר את מלאכת טיהורם לשלב מאוחר יותר.

בשלב מסוים נוצר מצב שבו החטיבה היתה תקועה באיזור שהזכיר בצורתו משפך. הכוחות ירדו מהנגמ"שים כאשר החלה נופלת בסביבה ארטילריה סורית. אחד הנגמ"שים נפגע, וקצין מ"הבוקעים הראשון" נהרג. החטיבה החלה לנוע רגלית: החה"ן מוביל, "הבוקעים הראשון" אחריו וגם חלק מלוחמי הסיירת. תחת צליפות חברו כוחות החטיבה לגדוד "גדעון", וממש באותו רגע נפל פגז היישר לתוך הריכוז הגדודי וגרם לנפגעים.

התוכנית החטיבתית היתה זו: "גדעון" עם הטנקים שלו יעשה בסיס חיפוי מהגבעה שבה הוא ממוקם; החה"ן יגלוש ראשון מהגבעה, יפנה שמאלה ויכבוש את פאתיה הדרומיים של גבעת היעד; "הבוקעים הראשון" יגלוש לאחר מכן לכיוון צפון ויכבוש את מרכז היעד, כאשר שוקי הסמג"ד יהווה רתק מדלג בכל שלבי הלחימה.

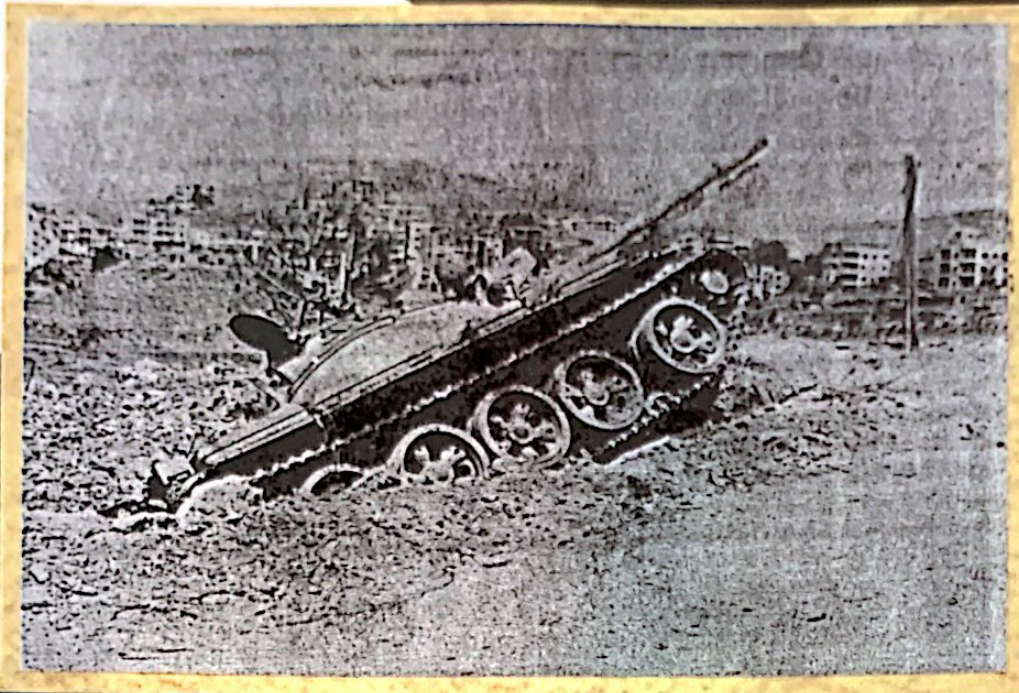
ארטילריה כבדה ירדה על האיזור, והכוחות יצאו לדרך.

רפי אלבז:

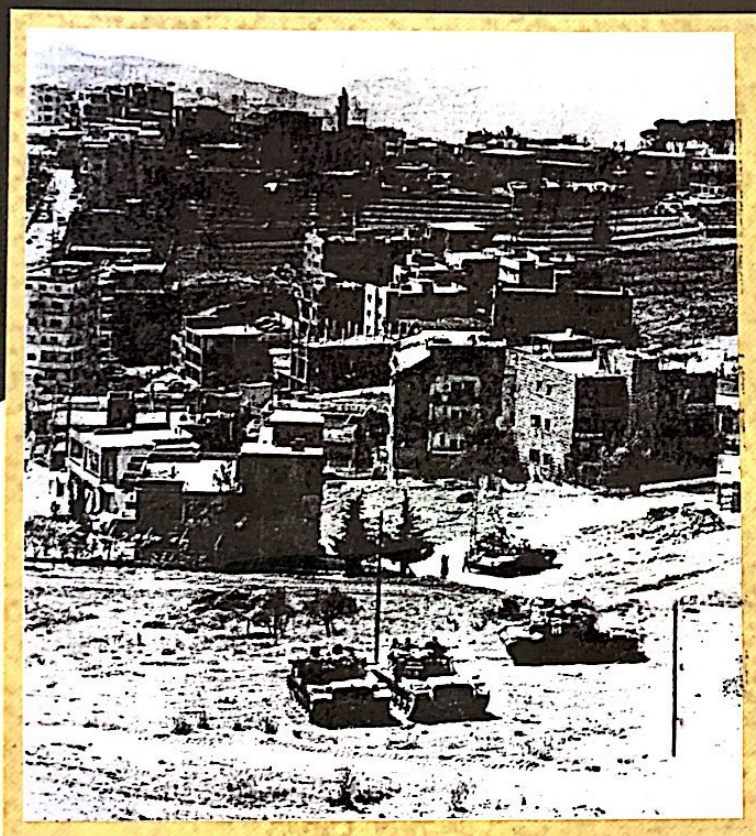
"אמרו לנו שאנחנו הולכים לקחת יעדים שמוחזקים על ידי הקומנדו הסורי ביעד חשוף. זה היה מאוד מפחיד, כי עם קומנדו סורי פנים מול פנים לא נפגשנו. ידענו שהם נמצאים ברכסים ממול ועד אז 'אכלנו אותה' די הרבה מהם. לרוץ מול 'קומנדו מתאבד' — זה די מפחיד. אמרו לנו לקרוא תהילים ולהגיד את ברכת הגומל לפני הקרב.

התחלנו לנוע. ירו עלינו כל הזמן. כדורים חלפו מעל הראש. לא יודע איך, אבל אנשים לא התייחסו לזה. המשיכו להתקדם כאילו כלום לא קורה. נענו תוך כדי סיוע ארטילרי, עלינו לגבעות וטיהרנו את מה שהיה צריך לטווח".

בתום השלמת המשימה, כשכוחותינו יושבים על הכיפה החולשת, נתקבלה פקודה לעשות ניצול הצלחה ולהמשיך לטהר את השלוחה שירדה צפונה לעבר כביש ביירות — דמשק. לוחמי "הבוקעים הראשון" ירדו למטה, פלוגה בכל צד, וטיהרו את השלוחה. עם דמדומים היה גם יעד זה בידינו ועתה היו הכוחות במרחק 300 מטר בלבד מהכביש עצמו. כוח שיריון שסייע לחטיבה נע קדימה, ודרך הציר שזה עתה נפתח, התמקמו הכוחות על ציר ביירות — דמשק.

טנק סורי מושבת וברקע העיירה בחמדון

כח מהחטיבה מתפרס באחת הכניסות לבחמדון

חברים מספרים על ז

את א"י-אהבה לשירים עבריים (עמית: "אני זוכר שבתות רבות על הדשא והא זנה ל'ציוניוני הדרך' ברדיו"); טייל הרבה בארץ ורצה להיות מושבניק (עמוס: "דני תמיד חלם על הקמת מושב צעיר בארץ והיה סוחף את עמיה ואותי לעניין").

עמית: "צריך היה להכיר את דני כדי לדעת מיהו-שונא עד הסוף ואוהב עד הסוף. היה כן בצורה לא רגילה. אני זוכר אותו מאחר לכל מקום, אך אי אפשר היה לכווס עליו".

רומית: "השנה האחרונה בחייו היתה המצב האידאלי עבורו-החברות עם בלה והקצונה בצבא".

הפציעה בתאונה-לפני ארבעה חדשים קרתה לדני תאונה בה התהפך הג'יפ בו נסע והוא נפצע בכתף. בעקבות הפציעה הוא שהה 3 חדשים בבית.

רומית: "בכל תקופת הפציעה, שזו היתה גם תקופת הכוננות למלחמה, דני הרגיש פשוט לא נעים על זה שהוא בבית וכל החבר'ה שלו בבסיסים. מדי פעם הוא היה הולך לפיקוד לשמוע דווח מעודכן על המצב".

עמית: "בתקופת הפציעה שלו הייתי ברמת הגולן ולא יכולתי לבוא הביתה בגלל הכוננות-וה'מטורף' הזה פשוט לבקר אותי".

המלחמה בלבנון-כשבוע לפני המלחמה היו צריכים לשבץ את דני מחדש והוצע לו תפקידי מטה, אך הוא רצה לחזור לחטיבה בגולני. ואמנם הוא התייצב בגדוד 51, אך אמרו לו שאין כרגע תפקיד מ"מ ועליו לחכות. בשבת הראשונה למלחמה הוא דיבר עם קצין הדרכה של החטיבה וכל כך לחץ עליו, עד שניתן לו לבסוף תפקיד של מ"מ פינוי, בו שימש דני עד יום מותו.

רומית: "בשבת הזאת שדני חזר לגדוד שלו הוא התקשר אליי לפני כן ואמר 'לא תאמיני, אבל יש לי דמעות אושר בעיניים. אם אמצא שם את עמית אני מבטיח להתקשר אלייך, אפילו אם לא יהיה לי טלפון'".

עמית: "את דני פגשתי במלחמה בג'י-זין. ביך מטחלי היריות מסביב פוזאום אני שומע 'תיתלי'-'תיתלי' (כלנו)".

בחחילה שתיקה, כי קשה לספר על חבר שאיננו, על חבר שמקומו הטבעי היה ביניהם, בין חבריו הטובים-עמוס מתן, רומית פז ועמית סמסון. אחרי כן נזכרים במסלול החיים המשותף מגן הילדים ("גן רחל", "גן אגוז"), דרך ב"ס "חרמון", התיכון במגמת מכניקה, בית הנוער, הצופים והצבא. היו ויהיו דמעות, אך בצידן נותרו גם חיוכים רבים מהזכרונות שדני השאיר אחריו.

ביתו של דני- הבית היה לרוב מקום המפגש לקבוצת החברים המגובשת הזו. הם מציינים את חפש הפעולה שהעני-קו לו בכל צעדיו. בילדות-מכות עם האחיות שלומית ואחרי כן קשרים טובים, טובים כמו בין חברים. עם אריה אביו נהג דני בנערותו לנסוע ולצפות במשחקים של "מכבי חיפה", ועמית זוכר כיצד עכדו שלושתם אצל האבא בתור מלצרים בחתונות. רומית מעידה על קשר מיוחד במינו בין האם מירה לבין דני, ולכולם זכורים 'השניצלים' הטובים שמירה היתה מחלקת להם בחזרתם מב"ס.

עמוס: גאוות בני המשפחה בדני תמיד היתה קיימת ובמיוחד גאוות האב על דרגת הקצונה של בנו.

"צופים" ולפני הגיוס-מפעילות בבית הנער דני עבר להדרכה בצופים.

עמית: "דני היה פעיל בכל פעילות שהיא בתנועה-במיוחד בקומזיצים ובט-יולים. לפעמים היינו נעלמים ליומ-ים-שלושה ויוצאים לטיול סתם כך".

עמוס: "הוא אהב את התנועה ואת החבר-רה. הוא היה חבר טוב שהיה מוכן לעשות הכל בשביל כולם".

עמית: "דני היה הראשון מבין החברה שקיבל רשיון נהיגה-בתיכון הכירו כולם את החיפושית של דני".

עמוס: "לפני הגיוס עשינו עמית, דני ואני טיול לסיני במשך 8 ימים".

רומית: "אני זוכרת ויכוחים בין הבנים בניצוחו של דני אם ללכת לנח"ל או לא. נדמה לי שדני היה היחיד שלא התלבט. הוא רצה ללכת לחנידה קרביה".

קצין בצבא- רומית: "דני קיבל צו

העיד אבלה על מות בנה אלפים ליו את דני רוט ז"ל בדרכו האחרונה

סגן דני (מנחם) רוט נהרג ביום ה' ה-24 ביוני בכביש ביירות-דמשק, באשר פגז פגע בנגמ"ש בו ישב, והוא רק בן 21.

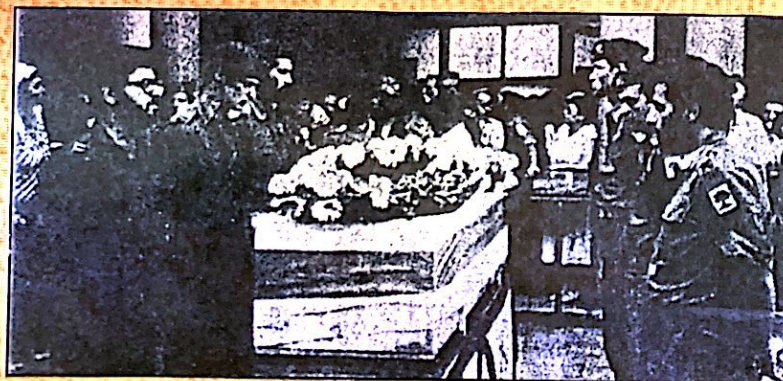
קהל אלפים חלק לו לדני ביום א' כבוד אחרון ברחבת העידיה, שם הוצב ארגו והודלקה אש התמיד. רבים היו שם לבכות את זכרו - בני משפחתו, חברים לזעק, מורים, חברים ומכרים שליו את דני במשך חייו הקצרים. היו גם אנשים רבים ואמהות לרוב, שלא הכירו את דני אישית ולא את משפחת רוט, אך הרגישו את האחדות בכאב שכלב יחד יחד עם משפחת התושבים הגדולה של נ"ע, על אחד מבניה היקרים שנפל.

כך ספר מנחם אריאב לדני: "כאן ברחבת העידיה, בדרך שעברת פעמים רבות, אני נפרד ממך ידינו סגן דני מנחם רוט ... הית בן למשפחה אשר בגילך ידעה סבל, הרג ואסונות והיו בין המובלים למחנות שמד ע"י החיה הנאצית. ההורים באו לארץ, בנו כאן את ביתם, חדש וקן משפחתי לתפארתם הם גידלו אותך לאהבה, לטוב וליפה ישראל נאורה, נולדת בפרדס חנה, אך התחנכת כאן בבית הספר שלנו ויחד עם הרבה בנים ובנות ייסדתם דור חדש - ובריא מעתודת נ"ע, שרתת ביחידה מובחרת של צה"ל ואחרי התאונה שקרתה לך לא השלמת עם מצבך, לחצת להמשך לשרת ואך התנדבת לפעולה אחרונה במבצע המזהיד של צה"ל בשחרור הגליל מסייט מחבלים... אין תנחומים בפניו על פרח נפלא, בן לתפארת שנפל כגיבור על משמרתו, נחנך דורות הבאים לאורם של בני דור התש"ז."

כך ספרה מורתו בתיכון הגברת אסתר רובינשטיין: "דני, כשסיימת את בית הספר לפני שלול שנים, וברכתי בלכו לשלום וחזרו בשלום, לא העליתי בדעתי כי היום אומר לך שלום אחרון..." (הספר מלא בעמ' 4)

שידת מכוניות ליוותה את דני רוט בדרכו האחרונה, בהלוויה צבאית וקבר דני, עטור זדים, למנוחת עולמים בחלקה הצבאית בבית העלמין בנ"ע, יחד עם בניה יקירה הנופלים של נצרת עלית.

יהי זכרו ברוך!

ה-30

העיר נאלמה ומעתקו המילים
בנפול בנה, חללה השלושים

ד יקנות אופפת את כל מכריך
ו כאילו נגמרו המילים
ט מירותך הנפשית, התנשאותך מעל סכנות
מ ה קצרים היו ימך
נ חמודים סיפורי ילתודך
ח ויות בית הספר, התנועה, הצבא
מ רבים הם! כיצד נשכחם?
ד רכך נפרדת ממנו לנצח
נ כאב פרידתך ללא עת ונבקש
י נקום אלוהים את דמך עם שאר חללי ישראל

דוד שגיא

דני רוט ז"ל
כמדריך בתנועת הצופים

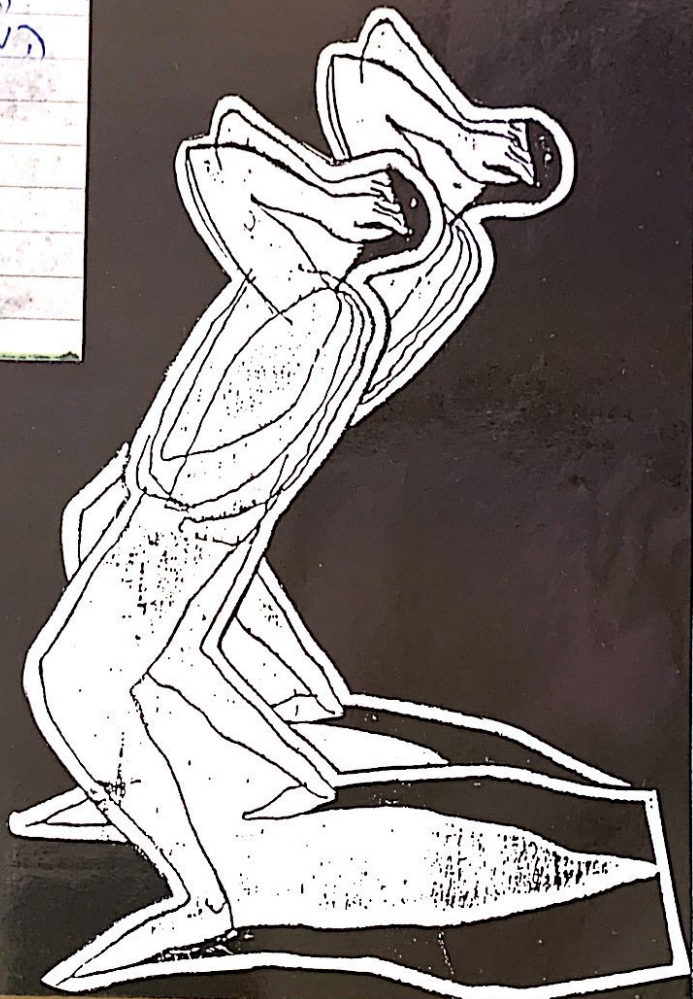
חללים אשר סחו צעירים — אין בניהם הדבר.
ואר על פי נר, שמוציא מעו הם, בנחיים השוקטים:
מי זה לא שקטם!
שתיקה בניהם והיא זוכרת בעיניהם לעת קליה ולעת
פסיק הארכונת.
אומרים הם: צעירים חיינו, סתנו, ננו הזכרונות!
אומרים הם: אשר לאל ידיו קולנו, אולם עד עת קד —
נדר אינו קול.
אומרים הם: חיינו הקרוב, אולם עד עת קד לא ידע איש
אל נכח, מה טעם חיינו שקליו קרנו.
אומרים הם: אין מקרי-מותנו שנים לנו, לקם הם שנים,
וששקעונום — כפי פעל ידיהם היא.
אומרים הם: אם חיינו ואם מותנו נחכו למען השלום ולמען
התחלת הפחדות.
ואם חלפוננו על לא מאום — לא אנו נוכל להניח,
סחובתכם לבד לחייד זאת.
אומרים הם: לקם נותר את מקרי-מותנו, העניקונא לקם
את משקעונם.
צעירים חיינו, אומרים הם, סתנו, ננו הזכרונות!
א. סקליש

14.5.84

אמנם, אישית, לא הכרתי אותך אבל לסיפורים

"יהי זכרו ברוך"

אברהם קשה
בא
בביתו

[illegible][illegible]

בשמיני חג חג חג
 ותיקני את וכלתי
 מלא לחצנב קר
 צמחן ערמית!!
 סאל פליסכ אלכס

10/11/87

נורג חכם

25.11.95

דני יקר!

כל-כך הרבה זמן עבר מאז היכנסתך אלי ואני רואה
 רק אתמול.

חבר יקר הייתי, חבר ראשון. אתה כל הזמן החיות והאשיות חיותי אתך,
 הכחתי אותך מאש עד הטיפה האחרונה.

והיום אני יושבת כאן ביום שבת יפה, בדרכי יפה ונתנה מס' מילים לזכרך
 והפכתי החידוש שאני נוצה מאד שהספיקי כולן אצמ' אצמ' אוקר אצמ' עם המון
 אהבה אצמ' הכל והמון אידיאליזם שבמחש' לזו נוסף למצוא במחש'.
 עברו כל שנה לאנשים והתחמתי ואפילו יאצמ' יאצמ' לקסימ'ים
 אם בסוף בו צצה אצמ' פמלתק אני חלוצת אפילו הנצחה הקטנה
 שבאנו לזכרך בבבך.

שמיני עזינו של אמא

אתה ממנו מוט בלבבני

אנצמ' בתוך זיב'.

הזה - העניינים

כל-כך אהבת.

פגשתי אותו בלב המדבר.
יפה שקיעת-שמש ללב עצוב.
ציירתי לו עץ וכבשה על נייר,
והוא הבטיח לי שישוב.
הנסיך הקטן מפלוגה ב'
לא יראה עוד כבשה שאוכלת פרח.
כל שושניו הן קוצים כעת
וליבו הקטן יקפא כקרח.
ואם אי-פעם תגיעו לכאן
תדעו, שכאן הוא חרש צנח.
קול הנפילה מעולם לא נשמע
בגלל החול הרך.
והיה אם יופיע שם ילד קטן
שפניו שותקות ושיער לו זהוב,
תדעו שזה הוא - הושיטו לו יד
ולטפו את אבק-המדבר מעיניו.
חסד קטן עימי תעשו:
כתבו נא מהר לכל אמהותינו,
הנסיך הקטן הנה חזר אלינו.
הנסיך הקטן מפלוגה ב'
לא יראה עוד כבשה שאוכלת פרח:
כל שושניו מתייפחות כעת,
כי ליבו הקטן קפא כקרח.

דני רוט ז"ל

מישהו, מישהו דואק
דואק לי שם למעלה
הא והדליק כמה כוכבים
והם נופלים אחד אחד.
אנו סובבים בשתי דרכים שונות.
יום וליילה לאורכם
צייבים ורעבים ומחכים לאות
בנתיבי אבק ולמן.

אנו נפגש בסוף דרכים ושאלות
נפגש בתום ימים רבים
בתום הרבה ליילות
אני יודעת שאתה קרה עכשיו
אביה חלף, קיץ נאסף
והאם שם.